

ת"ד 302/12/15 - מדינת ישראל נגד לוטן עמר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

12 מרץ 2018

ת"ד 302-12-15 מדינת ישראל נ' עמר

לפני כבוד השופט דן סעדון
בעניין: המאשימה 1. מדינת ישראל

נגד
הנאשם 1. לוטן עמר
ע"י בא כוחו עו"ד דוד גולן

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של נהיגה בקלות ראש הגורמת חבלה של ממש, אי הגשת עזרה לנפגע בתאונה, הזזת רכב מעורב בתאונה ואי מסירת פרטים בתאונת נפגעים. על פי עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם הוא נהג ביום 8.4.15 בשעה 16.20 או סמוך לכך ברחוב הקוממיות בת ים ממערב למזרח והתקרב לצומת עם רחוב אנה פרנק. אותה שעה רכב המעורב על אופנוע ברחוב הקוממיות בכיוון נסיעת הנאשם ולפניו. הנאשם, כך בכתב האישום, נסע בפראות תוך שהוא סוטה בין הנתיבים במהירות, עוקף ו"חותך" רכבים התקרב תוך כדי סטייה יתר על המידע לאופנוע המעורב שנסע לפניו, פגע בו וגרם לו חבלות בחלקי גוף שונים לרבות שבר במרפק ימין. על אף היות הנאשם מעורב בתאונה בה נחבל אדם כאמור, הוא עזב את זירת התאונה מבלי להותיר את פרטיו ומבלי להגיש עזרה למעורב ולהמתין עמו עד הגעת כוחות ההצלה.

טיעוני הצדדים לעונש

2. הנאשם נוהג משנת 07' ולחובתו הרשעה אחת בתעבורה. התביעה עותרת במקרה זה למצות עם הנאשם את הדין ולהשית עליו מאסר (שיכול וירוצה בעבודות שירות), פסילה ממושכת ורכיבי ענישה נלווים. כבר עתה אומר כי טיעוני התביעה נסמכים בטעות הן על פסיקה שאינה דומה בנסיבותיה למקרה שלפניו והן על בלבול מסוים שחל אצל התביעה בנוגע לעונש על עבירה לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה. התביעה מביאה כסימוכין לעמדתה פסקי דין שעניינם תאונות דרכים שתוצאותיהן קשות ביותר כאשר במקרה זה, מבלי להקל ראש כמובן, מדובר בחבלה של שבר במרפק. עוד טענה התביעה כי העונש לעבירה על תקנה 144 לתקנות התעבורה הוא מאסר בפועל עד שנתיים. בכך, דומני, נתפסה התביעה לכלל בלבול בין עבירה על תקנה 144 לתקנות התעבורה (אשר עונש המינימום לעבירה זו כעולה מתקנה 144 לתקנות התעבורה וסעיף 38 (1) לפקודת התעבורה הוא פסילת מינימום בת 3 חודשים) לבין העבירה

החמורה יותר הקבועה בסעיף 62 (7) לפקודת התעבורה אשר העונש בגינה הוא עד שנתיים מאסר; עבירה שהנאשם לא הואשם וממילא לא הורשע בה.

3. ההגנה ניסתה למזער מאחריותו של הנאשם לתאונה ותוצאותיה. התייחסותה בטיעוניה לעונש נגעה רק לחבלות שנחבל הנאשם ולעברו התקין. לטענתה, הנאשם עזב את מקום התאונה שכן סמך על חבריו שנסעו עמו שיושטו עזרה למעורב. טיעוני ההגנה אינם כוללים התייחסות לאופן נהיגתו הפרוע של הנאשם ולכך שגם אם ניתן היה לקבל את הטענה כי הנאשם הניח שחבריו יושיטו עזרה למעורב (וכפי שאראה להלן לא ניתן לקבלה) אין בכך כדי לפטור את הנאשם מחובתו למסור את פרטיו למעורב. עמדת ההגנה הנשענת על בסיס עובדתי צר למדי של נסיבות המקרה, גורסת כי מתחם העונש ההולם בנסיבות נע בין 3-6 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס. עוד נאמר כי המעורב (שהגיע לאולם בית המשפט לצורך שמיעת הטיעונים לעונש אך עזב לפני שעת דיון) גילה (לשיטת ההגנה) סימני בריאות טובה. עוד נאמר כי יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהודה ונטל אחריות על מעשיו. ההגנה הפנתה לאסופה נכבדה של פסיקה. בסמוך למועד שימוע גזר הדין הוגשה לי בקשה בהסכמה לסווג את פסילת רישונו של הנאשם כך שזו לא תחול על נהיגת אוטובוס ולא יפגע מטה לחמו של הנאשם. התביעה הוסיפה כי להשקפתה ראוי לאזן הקלה זו לה זוכה הנאשם עם החמרה ביתר רכיבי הענישה בגזר הדין.

דין והכרעה

ראשית יש לקבוע את מתחם העונש ההולם לאירוע.

4. מדובר באירוע במהלכו נהג הנאשם ברכב **במרכזה של עיר באופן פראי ומופקר** תוך שהוא סוטה במהירות בין נתיבים, עוקף וחותר רכבים. אין פלא שאופן נהיגתו גרם לנאשם לתאונה בה נפגע המעורב. הנאשם הוסיף חטא על פשע ונטש את מקום התאונה מבלי להושיט עזרה ומבלי למסור פרטים. תחילה אבהיר כי לצורך קביעת מתחם העונש בנסיבות לא אוכל לקבל את טענת ההגנה כי הנאשם עזב את זירת התאונה משום שחבריו, שנסעו אתו ברכבו, הושיטו לעזרה למעורב. **ראשית**, הטענה לא נטענה בעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם והנאשם אף לא הוכיח, ולא ביקש רשות להוכיח, טענה זו (לאפשרות ההגנה לעשות כן ראו: סעיף 40 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977). **שנית**, גם אילו היה מוכח לי כי חבריו של הנאשם הושיטו עזרה למעורב באופן המייתר את סיועו של הנאשם אין בכך כדי לפטור את הנאשם מחובתו למסור למעורב את פרטיו. ההגנה אינה טוענת כי הנאשם קיים חובה זו או כי היה בידי חבריו לקיימה במקומו.

5. מהסיבות שצוינו, קשה ללמוד על הנחיה נורמטיבית מן הפסיקה שהציגו הצדדים. טרם שאבחן את עמדת הפסיקה באירועים דומים, ככל הניתן, אציין כי לטעמי העבירה "המובילה" באירוע היא העבירה של נהיגה בקלות ראש הגורמת חבלה של ממש. שני שיקולים עיקריים נבחנים בעת קביעת מתחם העונש ההולם לעבירה זו. **הראשון**, עניינו מידת הרשלנות שהציג הנאשם עובר לתאונה; **השני**, חומרת הפגיעה בערך המוגן, היינו בשלמות גופו ובריאותו של המעורב. במקרה זה לא יכול להיות חולק כי רשלנות הנאשם היא קשה וחמורה עד מאוד. הנאשם נהג באופן פרוע ומופקר במרכז של עיר בצהרי יום תוך הפגנת אדישות לשלמות גופם ובטחונם של יתר משתמשי הדרך שלצדו. מנגד, החבלות שנגרמו למעורב (שבר במרפק), מבלי להקל בהן ראש, מצויות ברף הבינוני של חבלות של ממש. שיקולים אלה יהיו לנגד עינינו בעת שאבחן את מדיניות הענישה במקרים דומים (אם כי לא בהכרח זהים) לענייננו:

- רע"פ 1042/14 **פרנקו נ' מדינת ישראל** - במקרה זה הורשע המערער שעברו התעבורתי היה **מכביד ביותר** בעבירה של אי ציות לתמרור ב-37, נהיגה בקלות ראש שגרמה חבלות של ממש (שבר בשורש כף היד וקרע בטחול), אי מסירת פרטים, אי הגשת עזרה, אי עצירה במקום התאונה ו**נהיגה ללא רישיון**. העונש שהושת (ואושר) עמד על 4 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, פסילה בת 3 שנים ורכיבי ענישה נלווים.

- רע"פ 1185/11 **ממדוח נ' מדינת ישראל** - במקרה זה ביצע המערער - שלחובתו עבר תעבורתי מכביד - עקיפה מסוכנת שגרמה לתאונה בה נפגעו נהגי שתי מכוניות וניזוקו שלושה כלי רכב. המערער נמלט ברכבו ממקום התאונה. בימ"ש שקל לחומרא את עברו המכביד של הנאשם ולקולא את התמשכות ההליכים בעניינו וגזר עליו עונש (שאושר) פסילה בת 20 חודשים, מאסר מותנה בן 4 חודשים ל-3 שנים, פסילה מותנית וקנס.

- רע"פ 3056/11 **בואנוס נ' מדינת ישראל** - במקרה זה הורשע המערער בעבירות של אי מסירת פרטים לאחר שהיה **מעורב**, כנהג אוטובוס, בתאונת דרכים במסגרתה נגרם למעורבת שבר במרפק. בימ"ש הטיל עונש (שאושר) של קנס בסך 2500 ₪, פסילה בת 5 חודשים והפעלת פסילה מותנית, פסילה על תנאי.

- רע"פ 4210/15 **אבו בלאל נ' מדינת ישראל** - שם נדון ערעורו של מי שהורשע באי ציות לרמזור אדום, נהיגה בקלות ראש הגורמת חבלה סתם, אי הגשת עזרה לנפגע ואי מסירת פרטים. בשים לב לנסיבות המקרה ולעברו הלא מכביד של הנאשם הושת עליו עונש (שאושר) בן 8 חודשי פסילה, פסילה מותנית וקנס.

6. **על יסוד כל האמור אני סבור כי מתחם העונש ההולם לאירוע בנסיבותיו נע בין 8 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס לבין 20 חודשי פסילה, פסילה על תנאי, קנס ומאסר על תנאי.**

לא ברורים לי השיקולים שניצבו ביסוד הסכמת הצדדים לסיווג הפסילה. מעיון בפסיקה עולה כי כאשר נהיגתו של נהג שנפסל מתבצעת במתחם מוגדר וסגור כמו חצר מפעל או בשדות, וקיימים צרכי פרנסה ניתן לשיקול בחיוב סיווג הפסילה על מנת לא לגדוע את מטה לחמו של הנהג. שונה המצב במקרה זה. זאת הן משום שההגנה לא טענה ולו ברמז כי בכוונת הנאשם להגביל את נהיגתו לשטח מוגדר וסגור. להפך, דומה כי דווקא משום שהנאשם נוהג באוטובוס ומסיע רבים אחרים יחד איתו ברחבי הארץ הסיכון הנשקף מנהיגתו עולה ומחייב להעדיף את השיקול של הגנה על משתמשי הדרך על פני השיקול של פרנסת הנאשם. עם זאת, ומתוך כך שהתביעה מוחזקת כמי ששקלה היטב את הערכת המסוכנות הנשקפת מן הנאשם בעת שהסכימה לסיווג הפסילה, אכבד את הבקשה המוסכמת ואסווג את פסילת רישונו של הנאשם תוך שאאזן הקלה זו עם הכבדה ביתר רכיבי גזר הדין, מבלי לסטות לשם כך ממתחם העונש ההולם שפורט.

7. לצורך קביעת העונש במתחם שהוצג אני זוקף לזכותו של הנאשם את העובדה שבחר להודות וליטול אחריות על מעשיו כמו את עברו התעבורתי שאינו מכביד כלל וכלל. אשר על כן, אני מוצא להטיל על הנאשם, בגדר מתחם העונש כאמור, את העונשים הבאים:

- 12 חודשי פסילת רישיון נהיגה. אני מסווג את הפסילה כך שזו לא תחול על נהיגת אוטובוס. **הנאשם יפקיד רישונו והפסילה תחל עד ולא יאוחר מיום 1.5.18 שעה 1.00. באחריות הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בימ"ש זה.**
- פסילה על תנאי בת 6 חודשים למשך 3 שנים.
- פיצוי למתלונן בסך 3000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים החל מ- 12.4.18 ובכל 12 לחודש עוקב. **באחריות הנאשם לקבל שוברים לתשלום הפיצוי ממזכירות בימ"ש זה. התביעה תעביר למזכירות את פרטי המתלונן לצורך הפקת שוברי תשלום.**
- מאסר על תנאי בן 4 חודשים למשך 3 שנים על עבירה של נהיגה בקלות ראש הגורמת חבלות של ממש לאדם או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

זכות ערעור לבימ"ש המחוזי בת"א תוך 45 יום

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה אדר תשע"ח, 12 מרץ 2018, במעמד הנוכחים.